

Det blev jo allerede under første Behandling her i Thinget fremhævet, at det vist vilde være nødvendigt, naar der paalægges en saa høi Afgift ud over den, vi have, at man maatte optage en saadan Beskatning af den Spiritus, der sandtes paa den Tid, Loven traadte i Kraft. Det er jo ogsaa Noget, som er bekjendt fra andre Lande, f. Ex. Tyskland, i hvilke nye forhøiede Afgifter paa Spiritus indføres, at det er nødvendigt at medtage en Beskatning af den Spiritus, der er i Behold, thi ellers udsætter man sig for, at Produktionen drives i saa høit Omfang, at der med den forventede Fordel for Die produceres meget mere, end der under ordinære Forhold vilde blive produceret, altsaa at man ligesom spekulerer i den forhøiede Afgift, og ligeledes, at der importereres i et saadant Omfang, at Landet opfyldes med Spiritus, der kan strække til i mange Aar, saa at derved Statskassens Lærv paa ingen Maade varetages. Derfor har Udvalget i Overensstemmelse med den høitærede Finantsminister og efter Veiledning af den udmærkede Sagkundskab, Ministeriet er i Besiddelse af, tilladt sig at stille sit Forslag, som altsaa gaar ud paa en Gjennemførelse af denne Efterbeskatning, saaledes at den Spiritus, saavel indenlandst som fremmed, der findes her i Landet paa den Dag, da Loven træder i Kraft, undergives en Afgift af den foreslaaede Størrelse. Saa er der naturligvis visse Undtagelser, der gjøres; der er en vis Beholdning, som vi have foreslaaet skulde være fri. Med Hensyn til Størrelsen af den have vi været noget i Tvivl om, hvor egentlig den rette Grændse burde sættes, thi selv om man sætter den forholdsvis laab, vil naturligvis det paa-gjældende Kvantum, naar det fordeles paa en Flershed af Hænder, derigjennem kunne være temmelig betydelig og, og den Mulighed maatte man have for Die. Derfor have vi indskrænket det Kvantum, der skulde være skattefrit, til 20 Potter af enhver Beholdning. Vi have tilføjet „uden Hensyn til Styrken“. Dette har den høitærede Finantsminister ikke kunnet gaa ind paa, men har foreslaaet det ændret til: „20 Potter ren Alkohol af enhver Beholdning“, saaledes at det skulde være 20 Potter ren Alkohol, som skulde være den afgjørende Grændse for, hvad der blev skattefrit. Naar vi ikke have kunnet tiltræde dette Forslag, er det, fordi vi have haft en Følelse af, at det kunde volde praktiske Vanstueligheder. Det vil vel ikke hyppig, maatte slet ikke være Tilfældet, at man saaledes har Oplag af ren Alkohol. I Reglen vil man jo have Oplag deraf i en eller anden Form, som gjør det stillet til

en eller anden Brug, navnlig som Brændevin, og har man saa forskellige Kvantiteter i Flasker, Dunske, Kruffer o. s. v., saa skulde de samles sammen og reduceres til ren Alkohol. Det vil blive et grumme vanstueligt Arbejde, og indtil videre ere vi ikke paa det Reene med, om det har den praktiske Interesse, at det vilde være det Arbejde værd, som det vilde nødvendiggjøre. Det er dette rent praktiske Hensyn, der har gjort, at vi have ment at kunne blive staaende ved at sige: har en Mand Brændevin i sit Hus, kommer det an paa, om han har 20 Potter; hvad der er ud over det, skal beskattes, men med Hensyn til denne Gradering, Opgjørelse, Reducering o. s. v. have vi ment, at det er tvivlsomt, om det vil være forsvarligt at nødvendiggjøre hele dette Arbejde. Det er i alt Fald de Betæneligheder, der have gjort, at vi ikke paa Forhaand kunne tiltræde Forslaget, men forsaavidt den høitærede Finantsminister maatte give Grunde til at have disse Betæneligheder, stille vi os ikke egentlig decidert imod hans Forslaa. Vi imødesee kun, om disse Betæneligheder kunne hæves fra den høitærede Finantsministers Side.

Til § 29 er der stillet forskellige Endringsforslag af Finantsministeren, som vi ikke i og for sig have Noget imod, men tværtimod endog maa finde heldige. Seg maa dog tillade mig den Bemærkning, at naar der i 4de Stykke staar, at de Angivelser, der lyde paa 1,000 Potter og derover, sendes uopholdelig til Toldkammeret, saa har det Kvantum syntes os at være noget stort; maasse kan der være kommet et Hul for meget eller deslige. Det hører imidlertid til disse praktiske Hensyn, som selvsølgelig Administrationen nærmest maa paae. Seg kan derfor kun i det Hele anbefale at stemme for Paragrafen med Ministerens Endringer, alene med et Forbehold i Henseende til den Beholdning, som skal være tilstede. Det er jo ganske vist en Gene, som kan paalægges Borgerne ved denne Opgivelse, men vi ere gaaede ud fra, at den fiskale Interesse, som Staten har i, at en saadan Efterbeskatning gennemføres, er saa stor og betydningsfuld, at man baade kan forsvare og maa anse det for ligesom nødvendigt at gaa til den Foranstaltning, her er foreslaaet, som jo ogsaa Erfaringen fra andre Lande ubetinget viser er nødvendig. Derfor denne store fiskale Interesse have vi ment, at man vel ogsaa nok fra Borgernes Side vil finde sig i de Ulemper, som Foranstaltningen medfører. Loven er jo i det Hele en Lov, som kræver Offre i en Samfundsinteresse, som vi anse for saa betydelig, at man af Hensyn dertil kan forsvare at paalægge dem. — Udvalgets